

Úvod kurzu

Hello! Radostně vás vítám na začátku našeho kurzu, kde si spolu posvítime na používání členů v angličtině. Což je, dle mých zkušeností, oblast anglické gramatiky, která je skutečným postrachem studentů angličtiny všech úrovní. Já ale věřím, že po absolvování tohoto kurzu v nich budete mít jasno či alespoň výrazně jasněji než na jeho začátku a také výrazně jasněji než naprostá většina ostatních studentů.

Než budeme pokračovat dále, myslím, že by bylo super se pokusit odpovědět na dvě často kladené a důležité otázky: Proč byste se vlastně měli studiem členů zabývat? Nešly by prostě vynechat? Co myslíte? Vidím, že odpovědi tušíte správně :)

Na rozdíl od mnoha jiných oblastí se členům v angličtině nejde vyhnout – kdykoliv totiž budeme totiž chtít použít jakékoli podstatné jméno, tak se budeme muset rozhodnout, jaký člen u něj použijeme. Členy nás zkrátka v angličtině provází od prvních krůčků a nejde se jim „vyhnout“. A co to zmiňované vynechání? Samozřejmě je teoreticky vzato vynechat můžete, ovšem je téměř jisté, že tím dojde k řadě nepochopení a nedorozumění. Je to asi jako byste v češtině náhodně střídali to, jestli použijete před podstatným jménem slovo „ten“ a „nějaký“ – asi tušíte, že by to vaše posluchače opravdu mátló. Podtrženo sečteno – bez členů se prostě v angličtině neobejdeme. Dobrá zpráva ale je, že pokud už tak neplatí teď, tak brzy budete na ně vážně machři. Slibuju.

Základní rozdělení členů

Než si řekneme, kde se jaké členy používají, tak bude jistě dobré říci si, jaké členy vlastně v angličtině existují a jaké je jejich nejzákladnější použití, souhlasíte? Víím, že to pro většinu z vás bude opakování, ale i tak bude dobré si to všechno trošku osvěžit, co říkáte? :)

Člen neurčitý (*a/an*)

Člen neurčitý bychom do češtiny mohli přeložit jako „jeden“ či „nějaký“. Dá se použít pouze s počitatelnými podstatnými jmény v jednotném čísle a užíváme ho tehdy, pokud mluvíme o nějaké věci všeobecně či poprvé a nečekáme, že člověk, který nás poslouchá, ví, o kom či čem přesně mluvíme. Pokud například řeknu větu

*I met **a** beautiful girl* (Potkal jsem (jednu) pěknou holku),

tak nečekám, že víte, jaká to byla holka, a vaše představa pěkné holky, kterou jsem potkal, může být velmi rozdílná od toho, jak vypadala ta holka, kterou jsem potkal.

Člen určitý (*the*)

Člen určitý bychom do češtiny mohli přeložit jako „ten“ (konkrétní/určitý). Mluvíme o nějaké specifické věci či člověku a předpokládáme, že člověk, který nás poslouchá, ví, koho či co myslíme. Navážeme na naši předchozí větu o dívce a jediné, co v ní změním bude, že místo *a* použijeme *the*, věta tedy nyní zní:

*I met **the** beautiful girl* (Potkal jsem tu pěknou holku)

Zde je jasné, že očekáváme, že druhý člověk ví, o kom mluvíme. Možná jsem mu včera říkal, že mám novou sousedku a že je opravdu krásná. Další den mu pak říkám, že jsem potkal „tu hezkou holku“.

V běžné konverzaci tak často máme člen neurčitý v první větě a určitý v druhé (a dalších). Hezky (doufám) to bude vidět na následujících dvou větách.

*I have **a** dog and **a** cat. **The** dog is clever, and **the** cat is evil.*

(Mám psa a kočku. Ten pes je chytrý a ta kočka je zlá.)

Samozřejmě můžeme oba členy použít i pokud mluvíme o něčem poprvé, stále však platí, že *a* znamená „jeden nějaký neurčitý“ a *the* „ten konkrétní“. Opět tu mám dvě věty, na kterých si ten rozdíl ukážeme:

- *Open a widow* (Otevři okno) – zde myslíme jedno nějaké okno, asi jsme v místnosti, kde je oken více a je nám jedno, které ten, na koho mluvíme, otevře
- *Open the widow* (Otevři okno) – zde oba víme, o kterém okně mluvíme – tedy pravděpodobně je v místnosti pouze jedno okno (či jedno, které lze otevřít)

Nulový člen (*zero article*)

V některých případech nepoužíváme člen žádný. To platí hlavně tehdy, pokud budeme mluvit o něčem všeobecně, a to v množném čísle či s nepočítatelnými podstatnými jmény. Opravdu zjednodušeně se dá říct, že *zero article* (nulový člen) je „brácha“ neurčitého členu pro množná a nepočítatelná podstatná jména. A abych vám nezůstal dlužen ukázkovou větou, tak tady je:

I met beautiful girls (Potkal jsem (nějaké) pěkné holky)

Zde opět platí, že můj posluchač neví, o jaké holky šlo konkrétně, pravděpodobně o nich slyší poprvé.

Mimochodem, základní pravidlo, které bude dobré si zapamatovat (a které samotné může výrazně zmenšit počet chyb, kterých se lidé u členů dopouští), je, že pokud máte jakékoliv podstatné jméno počítatelné v jednotném čísle, tak je potřeba, aby před ním byl vždy člen.

To byl jenom velmi zběžný úvod, nebojte, na všechno se podrobně podíváme a společně si uděláme pořádek v tom, kdy a proč který člen použít. Doufám, že už se na to těšíte stejně jako já! :)

Člen neurčitý (*a/an*) - úvod

Jak jsme si již řekli v našem stručném úvodu, tak člen neurčitý bychom do češtiny mohli přeložit jako „jeden“ či „nějaký“ (neurčitý). Používáme ho pouze v jednotném čísle u počítatelných podstatných jmen. Nyní se spolu postupně a podrobně podíváme na to, kdy člen neurčitý používáme.

Než se tak ale stane, asi bylo dobré si říci, kdy použít *a* a kdy *an*. Tak co myslíte? Přesně tak! Pokud začíná dané slovo na samohlásku (a, e, i, o, u), tak používáme *an*. Pokud na souhlásku (b, c, f, k atd.), tak *a*. Jaký tedy bude člen před *hour*? A jaký před *university*? Super, opravdu říkáme:

- *an hour*
- *a university*

Ale jak to? Vždyť *hour* začíná na H a *university* na U? Jasně, máte pravdu :) Není důležité, jak se dané slovo píše, ale jak se vyslovuje. Ostatně to je jediný důvod, proč vlastně používáme *an*. Říkat *a* před samohláskou je prostě těžké a neohrabané – schválně si zkuste říct *a hour*...

Teď se ale již pojďme podívat na to, kdy používáme člen neurčitý.

Mluvíme o něčem poprvé, dáváme novou informaci

Pokud o něčem mluvíme poprvé, tak používáme právě náš báječný neurčitý člen. To jsme už také trošku našli v úvodu, ale opakování je matka moudrosti... Dáme si tři ukázkové věty, kdy budeme mluvit o něčem poprvé, a tedy vždy použijeme neurčitý člen, souhlasíte?

- *I saw an amazing dog yesterday* (Včera jsem viděl úžasného psa)
- *They gave me a bottle of wine* (Dali mi lahev vína)
- *We met a strange man* (Potkali jsme divného muže)

Mluvíme o věcech všeobecně, nespecificky

Neurčitý člen používáme také v těch případech, kdy mluvíme o věcech všeobecně, když nemáme na mysli jednu specifickou věc či osobu. Dáme si opět tři ukázkové věty, může být?

- *He needs a woman* (Potřebuje ženskou)
- *A giraffe is taller than a hippo* (Žirafa je vyšší než hroch)
- *Can you ride a bike?* (Umíš jezdit na kole?)

Po *there is*

Já vím, že bychom to asi klidně mohli vynechat, protože vazbu *there is* používáme hlavně tehdy, pokud o něčem mluvíme poprvé, nejčastěji tehdy, když popisujeme nějakou scénu či situaci. Přesto myslím, že může být prospěšné si připomenout, že po *there is* se vždy používá neurčitý člen. Opět tu mám ukázkové věty.

- *There is a huge cat in our garden* (Na naší zahradě je obrovská kočka)
- *There was a letter on the desk* (Na stole byl dopis)
- *There is a hole in my pocket* (V mojí kapse je díra)

Zaměstnání

Neurčitý člen používáme také před názvy zaměstnání. Například můžeme říci:

- *I am an English teacher* (Jsem učitel angličtiny)
- *He is a dancer* (Je tanečník)
- *She would like to be an astronaut* (Chtěla by být astronautkou)

Jeden ze skupiny

Další oblast, kde používáme neurčitý člen, je ta, kde mluvíme o tom, že někdo je členem či zástupcem nějaké skupiny lidí (nemyslíme tedy pouze skupiny hudební :)). Často se může jednat o národnost či náboženskou příslušnost. Dáme si naše obvyklé tři ukázkové věty a věřím, že to bude hned jasnější.

- *Sára is a student of our school* (Sára je studentkou naší školy)
- *Broňa is a Catholic* (Broňa je katolík)
- *John is an Englishman* (John je Angličan)

Definice – říkáme, jaký kdo či co je

Neurčitý člen také používáme tehdy, když „definujeme,“ kdo či co něco je. Či jaké něco či někdo je. Já vím, že tohle není zrovna nejjasnější z definic, ale věřím, že jenom co si dáme tři ukázkové věty, že to hned bude jasnější.

- *He is an attractive man* (Je to atraktivní muž)
- *She is a strong woman* (Ona je silná žena)
- *Třebíč is a town in the Czech Republic* (Třebíč je město v České republice)

Před některými podstatnými jmény vyjadřujícími akci

Ted' to bude trošku nemotorná definice a tak se předem moc omlouvám... Člen neurčitý také používáme před některými podstatnými jmény, které vyjadřují nějakou akci. Vždy máme sloveso (nejčastěji *have, take, give, make, go* a *do*) a za ním je člen neurčitý následovaný podstatným jménem (vyjadřujícím nějakou činnost). Opět tu máme naše obvyklé trio ukázkových vět

- *Take/have a look at this!* (Podívej se na to!)
- *I need to take/have a shower* (Potřebuji si dát sprchu)
- *Take/have a rest* (Dej si pauzu / Odpočiň si)

Číslo jedna, *each, per*

Neurčitý člen také slouží jako synonymum pro číslo jedna či slova *each* (každý – myšleno každý z dané množiny) a *per* (za danou jednotku, například časovou). Například tedy můžeme říci, že:

- *I found two phones and a charger* (Našel jsem dva telefony a (jednu) nabíječku)
- *It's twenty pounds a day* (Je to dvacet liber za den)
- *He was driving 200 kilometres an hour* (Jel rychlostí 200 kilometrů za hodinu)

To mimochodem platí i v případech, kdy mluvíme o jedné „dávce“ či „kusu“ k jídlu či pití. Touto nešikovnou větou se snažím naznačit, že i když jsou některé věci v angličtině nepočítatelné a tedy před sebou běžně člen nemají, tak ve významu jeden „kus“ či „dávka“ se člen běžně používá. Typickým příkladem mohou být věci jako víno, káva, čaj, pivo. Ty jsou

běžně nepočitatelné, ale pokud si chci dát v restauraci třeba jedno kafe a jednu pivo, klidně můžu říci

- *I'd like a coffee and a beer* (Dal bych si kávu a pivo)

Výrazy s množstvím a frekvencí

V angličtině existuje také několik výrazů spojených s množstvím, kde se používá právě neurčitý člen. Mezi ty nejčastěji používané patří:

- *a lot of* (hodně)
- *a couple of* (pár)
- *a few* (několik)
- *a little* (trouchu)
- *a bit* (trochu)
- *half a(n)* (půl (čeho))

Sem také patří to, když říkáme, kolikrát za daný časový úsek se něco děje, tedy výrazy jako:

- *three times a week* (třikrát za týden)
- *once a year* (jednou za rok)
- *twice a month* (dvakrát za měsíc)

Méně obvyklá užití se jmény lidí

Krom všech výše popsaných případů používáme neurčitý člen také v několika dalších méně obvyklých situacích se jmény lidí. Uvádím je spíše pro zajímavost či pro pochopení toho, že existují a neměly by vás tedy zaskočit – určitě si s nimi ale nemusíte příliš lámat hlavu:

Před jménem osoby, kterou neznáme

- *There is a Mr. Sobotka to see you* (Přišel za vámi nějaký pan Sobotka)

Před příjmením člověka ve smyslu „jeden z téhle rodiny“

- *I think there is a Smith over there* (Myslím, že támhle je jeden ze Smithů)

Před příjmením slavného člověka ve významu, že daný člověk je jako on (nebo si to alespoň on či někdo jiný myslí)

- *His mum thinks that he is an Einstein* (Jeho maminka si myslí, že to je Einstein)

Shrnutí užití členu neurčitého

Dáme i pánové, máme za sebou všechny nejdůležitější oblasti či situace, kdy používáme neurčitý člen, a to je báječné, ne? :) Již tedy víme, že neurčitý člen se používá pouze ve spojení s počítatelnými podstatnými jmény v jednotném čísle, a to hlavně v těchto situacích:

- pokud o něčem mluvíme poprvé, dáváme nějakou novou informaci
- pokud mluvíme o věcech všeobecně, nespécificky
- po existenciálně vazbě *there is*
- před názvy zaměstnání
- pokud mluvíme o jednom členu určité skupiny
- pokud definujeme kdo či co jaké je
- před některými podstatnými jmény vyjadřujícími akci
- jako synonymum slov *one, each a per*
- před danými výrazy definující množství
- v některých méně obvyklých případech před jmény lidí

Člen určitý (*the*)

Po členu neurčitém se na nás už těší člen určitý. Ten, jak jsme si již říkali, bychom pro zjednodušení mohli do češtiny přeložit jako „ten“. A nebo také „ti“, protože určitý člen můžeme použít jak s jednotným číslem, tak s množným, a dokonce i s věcmi nepočítatelnými – jinými slovy náš báječný určitý člen se dá použít před všemi druhy podstatných jmen.

Ačkoliv má na rozdíl od členu neurčitého pouze jednu „podobu“ – tedy vždy píšeme *the*, tak má dva způsoby, jak ho vyslovovat. A opět to záleží na tom, jaké písmeno dané slovo začíná, tedy přesněji, na jaké písmeno začíná výslovnost daného podstatného jména – pokud je na začátku samohláska, tak *the* vyslovujeme /ði/, pokud souhláska, tak vyslovujeme *the* /ðə/.

Stejně jako u neurčitého členu se i zde postupně podíváme na všechny hlavní případy a situace, kde používáme člen určitý. Takových situací je výrazně více než u členu neurčitého, tak se pohodlně usadte, začínáme.

Mluvíme o něčem, o čem jsme již dříve mluvili

Pokud něco zmíníme poprvé, tak používáme člen neurčitý. Pokud o něčem mluvíme podruhé či potřetí atd., tak používáme člen určitý. Ten, kdo nás poslouchá, už o dané věci slyšel předtím, ví tedy, o čem či kom mluvíme. Jako vždy tu pro vás mám tři ukázkové věty (vždy jim bude předcházet věta, kde o něčem mluvíme poprvé s neurčitým členem):

- *I found a wallet on the street. The wallet was full on money* (Našel jsem na ulici peněženku. Ta peněženka byla plná peněz)
- *She has a snake and the snake can hiss her name* (Ona má hada a ten had umí syčet její jméno)
- *I rented a car and the car stopped working immediately* (Pronajal jsem si auto a to auto přestalo ihned fungovat)

Když je jasné, co myslíme

Člen určitý používáme také v případech, kdy je jasné, co či koho myslíme. Jasně to je buď z kontextu (například máme jednoho psa), či ze situace, ve které se nacházíme (například jsme v místnosti s jedněmi dveřmi). Opět tu máme několik ukázkových vět:

- *Open the door, please* (Otevři dveře, prosím)
- *The bloody cat ate my lunch!* (Ta pitomá kočka snědla můj oběd!)
- *I saw somebody in the garden* (Viděl jsem někoho na zahradě)

Ve všech předchozích větách my i ten, ke komu mluvíme, ví, o které dveře, kočku či zahradu se jedná. Pokud bychom použili neurčitý člen, tak by to znamenalo něco jako „otevři nějaké dveře“ či „nějaké kočka snědla můj oběd“ či „viděl jsem někoho v nějaké zahradě“ – což, uznejte sami, by bylo přinejmenším matoucí...

Do této „kategorie“ také patří situace, kdy sice existuje velké množství daných věcí, ale nám i mluvčímu je jasné, kterou z těch věcí myslíme. Mám na mysli věci jako banka, doktor, zubař, škola, pošta. V těchto situacích má mluvčí na mysli jedno konkrétní místo a předpokládá, že posluchač ví, které přesně to je (třeba proto, že manželé chodí do stejné banky či ke stejnému zubaři nebo ví, kam jejich partner chodí). I zde si dáme trojici ukázkových vět.

- *I am going to the shop* (Jdu do obchodu)
- *I forgot to go to the dentist yesterday* (Včera jsem zapomněl jít k zubaři)
- *Martin has gone to the post office* (Martin šel na poštu)

Něco, co existuje pouze jednou

Další oblastí, kde používáme určitý člen, jsou věci či lidé, kteří existují pouze v jednom exempláři. Mezi ty nejčastěji používané (a tedy ty, které byste měli znát) patří tyto:

- *the sun* (slunce)
- *the moon* (měsíc)

- *the earth* (země, ovšem pokud o ní mluvíme jako o planetě, tak je s velkým písmenem a bez členu – stejně jako třeba *Mars* či *Saturn*)
- *the environment* (životní prostředí)
- *the equator* (rovník)
- *the sky* (obloha)
- *the president* (prezident)
- *the king* (král)
- *the capital city* (hlavní město)
- *the world* (svět)
- *the universe* (vesmír)
- *the past* (minulost)
- *the future* (budoucnost)
- *the internet* (internet)

Často to je věc, které není pouze jednou na světě, ale třeba jedinečná v daném státu, městě či společnosti. Jako vždy tu máme ukázkové věty:

- *The king decided to give the kingdom to Broňa* (Král se rozhodl dát království Broňovi)
- *We saw a pink cow in the sky* (Viděli jsme na obloze růžovou krávu)
- *The CEO will decide today* (CEO/generální ředitel rozhodne dnes)

Podstatná jména definovaná vedlejší větou

Náš drahý člen určitý také používáme tehdy, pokud je podstatné jméno nějak jasně definováno, nejčastěji pomocí vedlejší věty. Jsou to typicky věty jako „to je ten muž, který každý den kope do mého plotu“ – tedy jaký muž – ten co každý den kope do mého plotu. Jako vždy jsou tu nyní tři ukázkové věty.

- *It is the girl I told you about* (To je ta holka, o které jsem ti říkal)
- *I really enjoyed the beer I have just drunk* (Opravdu jsem si užil to pivo, které jsem právě dopil)
- *Do you like the people that live next to you?* (Máš rád ty lidi, co bydlí vedle vás?)

Třetí tvary přídavných jmen

Tohle pro vás určitě není nic nového, ale aby byl náš výčet opravdu kompletní, tak musím zmínit i to, že člen určitý používáme i před superlativy – tedy třetími tvary přídavných jmen (sem patří například „nejlepší“, „největší“, „nejhezčí“, „nejhloupější“ atd.). Ani zde nevynecháme naše tři tradiční ukázkové věty.

- *This is the best course I have ever studied* (To je nejlepší kurz, co jsem kdy studoval)
- *She is the best and I am the worst* (Ona je nejlepší a já jsem nejhorší)
- *Who is the most intelligent person you know?* (Kdo je nejchytřejší člověk, jakého znáš?)

Číslovky řadové

Další oblastí, kde používáme v angličtině člen určitý jsou číslovky řadové. Tedy slova jako „první“, „druhý“, „sedmý“ atd. Co myslíte, budou ukázkové věty? Ano! Budou :)

- *I will always remember shooting the first video* (Budu si vždycky pamatovat natáčení mého prvního videa)
- *He is the 100th person that has asked me that* (Je to stý člověk, který se mne na to zeptal)
- *The last thing I want is to see her again* (Poslední, co chci, je vidět ji znovu)

Přídavná jména ve významu celá skupina

Člen určitý také používáme před přídavnými jmény. V tomto významu pak označuje celou skupinu lidí, kterou dané přídavné jméno označuje – tedy například boháči, slepci, chudí, nezaměstnaní atd. V češtině bychom asi občas spíše použili dané přídavné jméno se slovem lidé – tedy „bohatí lidé“ či „chudí lidé“. Jako vždy jsou tu naše tři ukázkové věty:

- *The rich should pay higher taxes* (Bohatí lidé by měli platit vyšší daně)
- *The dead cannot speak* (Mrtví nemohou mluvit)
- *She spent a lot of time helping the blind* (Strávila hodně času pomáháním slepcům)

Národnosti

Brace yourself! Tímto zvoláním chci naznačit, že to teď nebude úplně jednoduché – sám musím sebekriticky přiznat, že jsem až do přípravy toho kurzu neměl v téhle oblasti zcela jasno. Teď ale již mám a věřím, že to stejné bude platit pro vás (pokud už tomu tak samozřejmě není). S národnostmi se to tedy má tak, že se sice vždy používá náš báječný člen určitý, ovšem to, co je za ním už je trošku komplikovanější. Tedy:

- Pokud přídavné jméno dané národnosti končí na *-ch*, *-sh*, či *-ese*, tak před ně stačí přidat člen určitý a mluvíme o celé skupině lidí – hned si jich dáme pár na ukázkou:

- *The Spanish* (Španělé)
 - *The French* (Francouzi)
 - *The Chinese* (Číňané)
- U ostatních národností je to tak, že *the* přidáváme před možné číslo lidí dané země – opět si dáme pár ukázek
 - *The Americans* (Američané)
 - *The Italians* (Italové)
 - *The Turks* (Turci)

Hudební nástroje

Pokud mluvíme o hudebním nástroji všeobecně – jako o jistém druhu hudebního nástroje, tak také používáme v naprosté většině případů člen určitý. Víím, že (po kolikáté už) moje definice není úplně z nejjasnějších, ale jenom co si dáme tři ukázkové věty, hned to bude jasné, slibuju.

- *Can you play the guitar?* (Umíš hrát na kytaru?)
- *She plays the piano every day* (Hraje na piano každý den)
- *I can't play the violin* (Neumím hrát na housle)

Státy (množné číslo a politické uspořádání)

Ačkoliv naprostá většina států člen před svým jménem nemá, i tak se najde několik případů, kdy člen použít musíme. Jsou to státy, které mají název v množném čísle (*the Netherlands*, *the Philippines*) a státy, které mají ve svém názvu i jejich politické zřízení – jinými slovy státy, které mají v názvu *republic*, *state* či *kingdom* atd. Opět tu pro vás mám několik ukázkových vět.

- *I'm going to fly from the Czech Republic to the United Kingdom* (Poletím z České republiky do Spojeného království)
- *Have you ever been to the Philippines?* (Byls někdy na Filipínách?)
- *I spent only four days in the USA* (Strávil jsem v USA pouze čtyři dny)

Mimochodem, člen určitý v angličtině používáme u vlastních geografických názvů v množném čísle vždy. Pro přehlednost si „věci“, kterých se to týká, rozdělíme dle kategorií, ale rád bych vám řekl opravu vše důležité a pokud si vše řekneme dvakrát, věřím, že je výrazně větší šance, že si to zapamatujeme. Tedy pokud mluvíme o státech, pohořích, jezerech, které jsou ve svém názvu v množném čísle, používáme *the*. Například tedy říkáme:

- *the Great Lakes* (Velká jezera)
- *the Pyrenees* (Pyreneje)
- *the Cayman Islands* (Kajmanské ostrovy)

Moře, řeky, oceány, kanály, zálivy a pouště

Pokud uvádíme specifické názvy moří, řek, oceánů, kanálů, zálivů a pouští, tak také používáme náš člen určitý. Tentokrát si místo našich obvyklých tří vět raději ukážeme několik typických zástupců těchto kategorií, může být?

- *the Baltic Sea* (Baltské moře)
- *the Mediterranean Sea* (Středozemní moře)
- *the Pacific Ocean* (Pacifický oceán)
- *the Atlantic Ocean* (Atlantický oceán)
- *the Amazon* (Amazonka)
- *the Volga* (Volha)
- *the Suez Canal* (Suezský kanál)
- *the Channel* (Lamanšský průliv)
- *the Sahara Desert* (Sahara)
- *the Kalahari Desert* (poušť Kalahari)
- *The Persian Gulf* (Perský záliv)
- *The Gulf of Mexico* (Mexický záliv)

Skupiny ostrovů a pohoří

Pokračujeme v naší „geografické sekci“ a přidáváme další skupinu, či spíše dvojici, kde také používáme člen určitý. Jedná se o souostroví či skupinu ostrovů (ne však o jednotlivé ostrovy) – říkáme tedy například *the Canary Islands* (Kanárské ostrovy), ale *Tenerife* (Tenerife). Podobně to funguje i u pohoří, před ně člen patří, ale před jednotlivé hory už ne – říkáme tedy *the Alps* (Alpy) ale *Mont Blanc* (Mont Blanc). Už už jsem chtěl říci, že tentokráte bychom možná mohli ukázkové věty vynechat, ale pak jsem si řekl, zvyk je zvyk, tradice je tradice, takže tady je máte:

- *Have you ever been to the Rocky Mountains?* (Byl jsi někdy ve Skalnatých horách?)
- *They decided to spend the winter in the Bahamas* (Rozhodli se strávit zimu na Bahamách)
- *The Himalayas are the highest mountains* (Himaláje jsou nejvyšší hory)

Názvy budov a institucí

Přestože, jak již dobře víme, vlastní názvy jsou většinou bez členu, tak u názvů mostů, budov a institucí se člen určitý občas uvádí. Tedy, upřímně, ono je to s těmi budovami trošku složitější. Pojdme si to tedy postupně objasnit.

- Člen určitý dáváme před většinu budov a institucí (jako jsou například galerie, muzea, hotely, divadla, kina, mosty atd.)
 - *The Empire State Building*
 - *The White House*
 - *The Holiday Inn*
 - *The National Gallery*
 - *The Golden Gate Bridge*
 - *The European Union*
 - *The Holocaust Memorial*
- Člen určitý také používáme před názvy budov, které obsahují ve svém jméně *of*
 - *The House of Parliament*
 - *The Great Wall of China*
 - *The Tower of London*
 - *The Bank of England*
- Člen ale většinou nepoužíváme tehdy, pokud je první slovo v názvu jméno místo (třeba Prague), a nebo osoby (třeba Baťa)
 - *Buckingham Palace*
 - *Cambridge University*
 - *Victoria Station*
- Člen také nepoužíváme tehdy, pokud je v názvu *Hall* či *Hospital*
 - *Florida Hospital*
 - *White Hall*

Musím upřímně přiznat, že si nejsem jistý, jestli není lepší se prostě naučit dané budovy či instituce z paměti či si je vyhledat na internetu před tím, než o nich budete psát či hovořit (pokud na to máte čas, pochopitelně). Téma je totiž opravdu komplikované a nepřehledné...

Další oblasti, kde používáme člen určitý

Nyní bych se s vámi rád podíval na několik dalších specifických oblastí, kde používáme člen určitý. Protože jsou to spíše okrajové a ne nějak složité věci, myslím, že se na ně klidně můžeme podívat v jednom videu, a také, že nám bude stačit vždy jedna ukázková věta. Tak tedy, člen určitý také používáme, když hovoříme o:

- dekadách
 - *I was born in the eighties* (Narodil jsem se osmdesátkách)
- názvech novin
 - *I like The Guardian more than the Sun* (Mám raději Guardian než Sun)
- příjmeních rodin

The používáme také před příjmeními rodin, u nich pak píšeme na konci s a překládáme to jako Novákovi, Smithovi či Sopránovi.

 - *Who invited the Onions?* (Kdo pozval Cibulkovi?)

Jednotlivá slova, která se typicky pojí s členem určitým

Nyní se spolu podíváme na skupinu slov, které se z různých důvodů pojí s členem určitým. Vždy si řekneme dané slovo a dáme si k němu jednu ukázkovou větu. Myslím, že tři věty pro každé slovo by nás jenom zbytečně zdržovaly. Souhlasíte?

- **same**

Člen určitý patří také před slovíčko *same* (stejný, shodný, totožný).

 - *Are these two courses the same?* (Jsou ty dva kurzy stejné?)
- **cinema a theatre**

Další slova, která ve spojení s *go to* potřebují před sebou člen určitý, jsou *cinema* a *theatre*. Mimochodem, přesto, že použijeme člen určitý, neznamená to, že musíme nutně myslet jedno konkrétní kino či divadlo.

 - *I don't want to go to the cinema, I want to go to the theatre* (Nechci jít do kina, chci jít do divadla)
- **radio**

I rádio (na rozdíl od televize) má před sebou člen určitý.

 - *Be quiet! I am listening to the radio* (Ticho! Poslouchám rádio)

School, college, university, church, hospital, prison, jail

Jak název této kapitoly napovídá, nyní si spolu posvítíme několik slovíček, které jsou často používána jak se členem určitým, tak bez členu. Jenom kontext je jiný, pochopitelně. Jedná se (raději si to pojdme zopakovat) o následující slova:

- *school* (škola)
- *college/university* (vysoká škola)
- *church* (kostel)
- *hospital* (nemocnice)
- *prison/jail* (vězení)

U všech těchto míst/slov platí, že u nich nepoužívám žádný člen, pokud

- o nich mluvíme všeobecně (nemáme na mysli jednu konkrétní budovu)
- když myslíme spíše místo, kde se děje něco typického pro to místo (ve škole se děti učí, v nemocni se lidé léčí a doktoři a sestřičky pracují, ve vězení si lidé odpykávají trest atd.)

Pokud naopak o daných místech mluvíme z pohledu návštěvníka (třeba rodiče, který se jde na něco do školy zeptat, či technika, který něco spravuje v nemocnici), tak člen určitý použít musíme.

Aby to bylo jasnější, tak si dáme několik dvojic vět, kdy jedna bude bez členu a druhá se členem, na kterých si ten rozdíl hezky ukážeme, ok?

- *I am a teacher and I work at school* (Jsem učitel a pracuji ve škole)
- *I am a parent and I am going to the school today* (Jsem rodič a jdu dnes do školy)
- *Jane is planning to go to university because she wants to become a doctor* (Jane plánuje jít na univerzitu, protože chce být doktorkou)
- *Tom went to the university yesterday to install some software* (Tom šel včera na univerzitu instalovat nějaký software)

Shrnutí užití členu určitého

Dáme i pánové, radostně hlásím, že jsme společně prošli všechna hlavní pravidla a oblasti užívání členu určitého v angličtině. A protože, jak říkají Angličané, *practice makes perfect*, pojdme si nyní společně ve stručnosti zopakovat, kdy používáme náš báječný člen určitý. Ten, jak víme, se může používat jak s podstatnými jmény v jednotném i množném čísle a také s nepočitatelnými podstatnými jmény.

Konkrétní oblasti, kde ho nejčastěji užíváme, jsou tyto:

- mluvíme o něčem, o čem jsme již dříve mluvili
- když je jasné, co myslíme
- něco, co existuje pouze jednou
- podstatná jména definovaná vedlejší větou
- třetí tvary přídavných jmen
- číslovky řadové
- přídavná jména ve významu celá skupina
- národnosti
- hudební nástroje
- státy (množné číslo a politické uspořádání)
- moře, řeky, oceány, kanály, zálivy a pouště
- skupiny ostrovů a pohoří
- názvy většiny budov a institucí
- dekadách
- názvech novin
- příjmeních rodin (ve smyslu celá rodina)
- většinou se slovy *same*, *cinema*, *theatre* a *radio*
- pokud mluvíme o *school*, *college*, *university*, *church*, *hospital*, *prison*, *jail* z pohledu „návštěvníka“ konkrétního místa

Nulový člen (*zero article*)

Nulový člen, taky člen! Pardon, ale nemohl jsem odolat nutkání zahájit část o nulovém členu či (to mi upřímně zní lépe) *zero article* takovým krásným zvoláním. A ne, nebylo to zvolání samoučelné – nulový člen není to stejné, jako „vynechaný“ člen. To, kdy se člen v angličtině nepíše, se řídí stejně „přísnými“ pravidly, jako to, kde se dává člen neurčitý a určitý. A právě na ta pravidla se teď spolu podíváme. Vše proběhne ve stejném stylu, jak jsme již zvyklí – nejdříve si vždy představíme dané pravidlo a pak si dáme několik ukázkových vět či výrazů. Připravení? Tak pojďme na to!

Když mluvíme o věcech obecně

Nulový člen používáme v angličtině tehdy, pokud mluvíme o věcech všeobecně, nemáme na mysli konkrétní věc či věci. A ano, samozřejmě to platí pouze pro podstatná jména v množném čísle a pro nepočítatelná podstatná jména. Dáme si hned tři ukázkové věty pro ilustraci, souhlasíte?

- *Puppies are cute* (Štěňata jsou roztomilá)
- *I can't imagine life without books* (Neumím si představit život bez knih)
- *I love food* (Miluji jídlo)

Ve všech našich ukázkových větách bychom teoreticky mohli použít člen určitý (*the*), tím bychom ale zcela změnili jejich význam. Už bychom dané věty neřikali obecně, ale mluvili bychom o konkrétních věcech. Víte co, pojďme se na ty naše ukázkové věty ještě jednou podívat, ale tentokrát si pod ně dáme i varianty s členem určitým a ukážeme si tak hezky, jaký je mezi nimi rozdíl.

- *Puppies are cute* (Štěňata jsou roztomilá) – platí všeobecně
The puppies are cute (Ta štěňata jsou roztomilá) – ta konkrétní štěňata (a oba víme, o kterých mluvíme, možná se na ně právě díváme)
- *I can't imagine life without books* (Neumím si představit život bez knih) – opět platí všeobecně, neumím si představit život bez knih jako takových
- *I can't imagine life without the books* (Neumím si představit život bez těch knih) – zde také platí to, že mám na mysli nějaké konkrétní knihy, možná knihy v mojí knihovně, které mi třeba někdo chce odstěhovat
- *I love food* (Miluji jídlo) – další z mnoha pravdivých vět o mně, mluvím o jídle všeobecně
- *I love the food* (Miluji to jídlo) – i do třetice mluvím o něčem konkrétním – zde o jídle – třeba o tom, co právě jíme či co jsme dojedli

Vlastní jména

Před vlastními jmény téměř nikdy člen nepoužíváme. Mám pro vás opět tři ukázkové věty, kde se na vás těší vlastní jména s nulovým členem.

- *Hello! I am Broňa* (Ahoj! Já jsem Broňa)
- *We are big fans of Arnold Schwarzenegger* (Jsme velcí fanoušci Arnolda Schwarzeneggera)
- *I met Shakira yesterday* (Včera jsem potkal Shakiru)

Ovšem, aby to nebyla nuda, tak mám pro vás dvě výjimky z tohoto pravidla. První z nich je, že občas používáme před vlastním jménem člen určitý ve významu „toho“ či „tu“ (pravou, jedinou, slavnou). Vezmeme si naši poslední ukázkovou větu a zasadíme si ji do krátkého ilustračního rozvoru, může být?

- A: *I met Shakira yesterday* (Včera jsem potkal Shakiru)
B: *What? The /ði:/ Shakira?* (Co? Tu Shakiru?)
A: *Yes! The famous singer!* (Ano! Tu slavnou zpěvačku!)

Mimochodem, asi by se slušelo ještě poznamenat, že v těchto případech *the* vždy vyslovujeme /ði:/ - tedy tak, jako by dané slovo začínalo na samohlásku – jde o jistý druh „zdůraznění“ toho, že to je skutečně TA osoba...

Další výjimky už jsme zmiňovali v části zaměřené na neurčitý člen, ale znáte to, opakování je matka moudrosti a tak tedy, s vaším laskavým svolením, ještě jednou – člen neurčitý používáme před vlastními jmény v následujících případech:

- Před jménem osoby, kterou neznáme, ve významu „nějaký“
There is a Mr. Sobotka to see you (Přišel za vámi nějaký pan Sobotka)
- Před příjmením člověka ve smyslu „jeden z téhle rodiny“
I think there is a Smith over there (Myslím, že támhle je jeden ze Smithů)
- Před příjmením slavného člověka ve významu, že daný člověk je jako on (nebo si to alespoň on či někdo jiný myslí)
His mum thinks that he is an Einstein (Jeho maminka si myslí, že to je Einstein)

Kontinenty, země, města, vesnice, ulice, hory, jezera, ostrovy

Ano, skutečně je tomu tak, člen v angličtině běžně nepatří před následující zeměpisné oblasti: kontinenty, země, města, vesnice, ulice, hory, jezera, ostrovy. Pro každou oblast tu mám jednu ukázkovou větu – mimochodem, všechny jsou o mně a všechny jsou pravdivé. Připravení? Tak pojďme na to! :)

- *I have never been to Africa, but I have been to South America* (Nikdy jsem nebyl v Africe, ale byl jsem v Jižní Americe)
- *I would love to visit New Zealand and Chile* (Rád bych navštívil Nový Zéland a Chile)
- *I come from Třebíč but I live in Brno now* (Pocházím z Třebíče, ale nyní bydlím v Brně)
- *My amazing parents live in Koněšín* (Moji úžasní rodiče bydlí v Koněšíně)
- *I live in/on Došlíkova street* (Bydlím na ulici Došlíkova)
- *I would like to see Mont Blanc with my own eyes* (Rád bych viděl Mont Blanc na vlastní oči)
- *I have seen Lake Erie* (Viděl jsem jezero Erie)
- *Mallorca was much nicer than I had expected* (Mallorka byla mnohem hezčí, než jsem čekal)

Pokud jste si během mého výčtu říkali něco jako počkat, počkat. Přece jsi nám sám říkal, že některé státy jsou se členem (i ten náš – *the Czech Republic*) a něco už tu zaznělo i o ostrovech a horách, že? Samozřejmě máte pravdu, samozřejmě jsou tu výjimky a „doplnění“ a samozřejmě si ta pravidla teď spolu osvěžíme a doplníme. Tedy, tady jsou:

- Člen určitý píšeme před ty názvy států, které mají svůj název v množném čísle, a nebo mají v názvu i politické uspořádání
 - *the Philippines, the Netherlands*
 - *the Czech Republic, the United Kingdom, The United States of America*
- Člen určitý používáme, i pokud mluvíme o pohořích a souostrovích či „skupině“ jezer
 - *the Bahamas, the Canary Islands, the Virgin Islands*
 - *the Alps, the Andes, the Himalayas, the Urals*
 - *the Great Lakes*
- Ačkoliv jsou města bez členu, tak existuje jedno významné město, které se se členem píše – tušíte které by to mohlo být? Wow! Jestli jste vážně řekli *the Hague* tak se až k zemi obdivem skláním!

Planety

Všeobecně platí, že planety se píší bez členu, takže můžeme například říci:

- *Mars is bigger than Venus* (Mars je větší než Venuše)

Ovšem pokud mluvíme o naší planetě, tak máme na výběr dvě možnosti – pokud o ní mluvíme jako o planetě, tak ji stejně jako Mars a Venuši píšeme bez členu a s velkým písmenem (*Earth*). Pokud ale mluvíme o zemi ve významu „povrchu“, tak píšeme většinou s členem určitým a malým písmenem. Dáme si dvě rozdílové věty, ok?

- *Earth is the third planet in our solar system* (Země je třetí planetou v našem solárním systému)
- *The earth was shaking* (Země se třásla)

Tedy, tolik oficiální teorie, ale osobně musím říct, že mám pocit, že lidé používají obě varianty „jak jim to přijde pod ruku“...

Trošku jasnější je situace, pokud mluvíme o slunci a měsíci. Pokud máme na mysli naše slunce a náš měsíc, tak je píšeme se členem a malým písmenem. Naopak pokud mluvíme o slunci či měsíci všeobecně (třeba v situaci, že některá planeta má nějaký měsíc), tak používáme člen neurčitý (a opět malé písmeno). Pokud bychom dané slunce či měsíc již dříve identifikovali, tak samozřejmě použijeme *the* (ve významu ten měsíc či to slunce).

Jídla dne

Člen také běžně nepoužíváme před názvy jídel dne – myslím tím slova jako:

- *breakfast* (snídaně)
- *brunch* („snídaňooběd“)
- *lunch* (oběd)
- *snack* (svačina)
- *dinner* (večeře – hlavní jídlo dne)
- *supper* (večeře – lehká)

Ani po našem výčtu nebudou chybět ukázkové věty, nebojte.

- *What do you want for lunch?* (Co chceš k obědu?)
- *We had breakfast in our hotel* (Měli jsme v hotelu snídani)
- *I think I will skip dinner* (Myslím, že večeři vynechám)

Ted' bychom klidně mohli skočit, ale to bych vás ochudil o jednu důležitou výjimku a vy byste se pak na mne zato mohli zlobit (což bych vážně nerad). Tak tedy doplňuji, že používáme neurčitý člen před výše zmiňovanými jídly v případech, kdy říkáme, jaké dané jídlo je – tedy když před něj přidáme přídavné jméno. Jako vždy mám pro vás tři ukázkové věty:

- *That was an amazing lunch!* (To byl úžasný oběd!)
- *We had an early breakfast and left* (Dali jsme si brzkou snídani a odešli)
- *How about a big breakfast?* (Co takhle (si dát) velkou snídani?)

Podstatná jména + číslo

Nulový člen používáme i před podstatným jménem, které je následováno číslovkou. Jako vždy si dáme tři ukázkové věty a pokud ještě náhodou není jasné, jak přesně to myslím, tak slibuji, že po nich to jasné určitě bude.

- *I would love to use platform 9¾* (Rád bych použil nástupiště 9¾)
- *I am on page 77* (Jsem na straně 77)
- *We are staying in room 13* (Bydlíme v pokoji číslo 13)

Dny, dny, měsíce, roční období, roky a svátky

Člen nulový také používáme se dny, měsíci, ročními obdobími a roky. Jako vždy si dáme i zde tři ukázkové věty, souhlasíte?

- *I was born in 1981, a few days after Christmas* (Narodil jsem se v roce 1981, několik dní po Vánocích)
- *I love summer and my favourite month is June* (Miluji léto a můj oblíbený měsíc je červen)
- *Some people hate Mondays, but I quite like them* (Někteří lidé nesnáší pondělky, ale já je mám docela rád)

Ovšem, jak už to tak bývá, i zde se najde nějaká ta „libůstka“, tedy rovnou dvě. Chcete je slyšet? Já pevně věřím, že ano :)

Tak tedy, pokud mluvíme o dnech, měsících a ročních obdobích ve významu jedno pondělí či jedno léto, tak používáme člen neurčitý. Ukázkovou větu prosím!

- *We have to meet on a Monday* (Musíme se setkat v nějaké pondělí; protože jiné dny mám vždy plné)

Další „vychytávkou“ je, že pokud čteme datum, tak sice žádný člen nepíšeme, ale říkáme *the*. Dáme si ukázkovou větu. Uvidíte ji tak, jak se píše, a já ji přečtu (logicky) tak, jak se čte, ano?

- *8 July 2019 /the eight of July 2019/*

Asi by se slušelo dodat to, čeho jste si také určitě všimli – tedy, že to stejné platí pro *of* – to také čteme, ale nepíšeme.

School, college, university, church, hospital, prison, jail

Já vím, že už jsme si o tom spolu povídali v části zaměřené na člen určitý. Nedá mi to to úplně vynechat, ale zároveň vás nechci zdržovat, tak alespoň stručně. U slov

- *school* (škola)
- *college/university* (vysoká škola)
- *church* (kostel)
- *hospital* (nemocnice)
- *prison/jail* (vězení)

platí, že u nich nepoužíváme žádný člen, pokud

- o nich mluvíme všeobecně (nemáme na mysli jednu konkrétní budovu)

- myslíme spíše místo, kde se děje něco typického pro to místo (ve škole se děti učí, v nemocni se lidé léčí a doktoři a sestřičky pracují, ve vězení si lidé odpykávají trest atd.)

Pokud naopak o daných místech mluvíme z pohledu návštěvníka (třeba rodiče, který se jde na něco do školy zeptat, či technik, který něco spravuje v nemocnici), tak člen určitý použít musíme.

Bed

Zdá se, že lidé mají postel tak rádi a tak často o ní mluví, až se postupně přestali zdržovat používáním členu ve spojení se slovem *bed* :) Tedy, přesněji v těchto dvou spojeních:

- *go to bed* (jít do postele)
- *be in bed* (v posteli)

Naopak, pokud o posteli mluvíme čistě jako o „kusu nábytku“, tak už člen používáme „běžně“, například tedy můžeme říci:

- *I bought a new bed and the bed is simply awesome* (Koupil jsem si novou postel a ta postel je prostě úžasná)

Home, work

Stejně jako u postele (*bed*), tak i u domova (*home*) a práce (*work*) se ve většině případů člen nepoužívá – tedy, pokud je používáme ve spojení se slovesy. Tím mám na mysli věty typu být doma/v práci, jít domů/do práce, přijít domů/do práce atd. Jako vždy si dáme pár ukázkových vět, může být?

- *I am not at work, I am at home* (Nejsem v práci, jsem doma)
- *I didn't go to work on Monday, I was sick, so I stayed at home* (Nešel jsem v pondělí do práce, bylo mi špatně a tak jsem zůstal doma)
- *I leave home at about half past six* (Odcházím z domu okolo půl sedmé)

Způsob dopravy s by

Pokud chceme říci, jakým dopravním prostředkem či způsobem jsme cestovali, tak ve spojení s předložkou *by* používáme také nulový člen. To stejné platí pro předložku *on* (při významu pěšky). Například tedy můžeme říci:

- *I enjoy travelling by train more than travelling by bus* (Užívám si více cestování vlakem než cestování autobusem)

- *I didn't come by car, I came on foot* (Nepřijel jsem autem, přišel jsem pěšky)
- *We will probably go by bus* (Pravděpodobně pojedeme autobusem)

Nadpisy v novinách a časopisech

Tohle vlastní není případ nulového členu, ale případ vynechaného členu. Cože? V čem je rozdíl? Vždy v obou případech tam prostě není žádný člen, ne? Skvělá otázka! To se má tak – nulový člen znamená, že na dané místo člen nepatří a použít ho by byla gramatická chyba. Naproti tomu vynechaný člen znamená, že někdy člen správně (gramaticky) patří, ale byl pouze vynechán pro zkrácení a větší „údernost“. Což se často využívá právě v nadpisech v novinách, časopisech a občas i jinde (například v reklamách). Dáme si pár příkladů, co říkáte?

- *Policeman attacked by crazy English teacher* (Policista napaden šíleným učitelem angličtiny)
- *Plane crashed into toy factory* (Letadlo narazilo do továrny na hračky)
- *Hungry cat ate dog* (Hladová kočka snědla psa)

Další oblasti, kde se používá člen nulový

Existuje ještě další velká řada oblastí, kde používáme náš drahý nulový člen. Ovšem z obavy, abychom tu nebyli věčně, a aby to pro vás nebyla nuda, si je teď projdeme trochu zrychleně. Vždy si dáme danou oblast a jednu ukázkovou větu či pouze několik výrazů. Jsou to vesměs věci zcela jasné a vy jste super báječní, takže jsem si naprosto jist, že to bude zcela dostačující.

- *most* – ve významu většina
Most people like dogs (Většina lidí má ráda psy)
- se slovy *few*, *little* v případech, že je jejich význam negativní
I have few friends and little time, my life is miserable (Mám málo kamarádů a málo času, můj život je mizerný)
- některé části dne, konkrétně
midnight, midday, noon, night
- názvy většiny časopisů
Time, Cosmopolitan, National Geographic
- názvy ulic

Oxford Street, Sunset Avenue, Downing Street

- názvy letišť
Heathrow, Václav Havel Airport, Stansted
- hry a sporty
golf, football, chess
- názvy jazyků
Czech, English, Spanish
- předměty a vědní obory
biology, chemistry, geography
- jména stadionů, parků a nákupních středisek
Wembley, Hyde Park, Dubai Mall
- náboženství
Christianity, Buddhism, Hinduism

Shrnutí užití členu nulového

Ani u nulového členu vám nezůstanu dlužný naše tradiční závěrečné opakovací shrnutí. Nulový člen užíváme s podstatnými jmény v množném čísle a s nepočítatelnými podstatnými jmény. A to především v těchto oblastech či případech:

- když mluvíme o věcech obecně
- vlastní jména
- kontinenty, země, města, vesnice, ulice, hory, jezera, ostrovy
- planety
- jídla dne
- podstatná jména + číslo
- dny, dny, měsíce, roční období, roky a svátky
- pokud mluvíme o *school, college, university, church, hospital, prison, jail* všeobecně
- často se slovy *bed, home* a *work*
- způsob dopravy s *by*
- nadpisy v novinách a časopisech
- *most* – ve významu většina
- se slovy *few, little* v případech, že je jejich význam negativní

- některé části dne, konkrétně *midnight, midday, noon a night*
- názvy většiny časopisů
- názvy ulic
- názvy letišť
- hry a sporty
- názvy jazyků
- předměty a vědní obory
- jména stadionů, parků a nákupních středisek
- náboženství

1. Úvod kurzu
2. Základní rozdělení členů
3. Člen neurčitý – úvod

1. Viděl jsem nějakého škaredého muže s hezkým psem a ten pes na mne mrknul!
I saw an ugly man with a nice dog and the dog winked at me!
2. Co ty potřebuješ je nová ženská, ne nový počítač – většina mužů potřebuje ženy.
What you need is a new woman not a new computer – most men need women.
3. Jsem učitel angličtiny, ne Angličan a zajímám se o dívky, ne o chlapce.
I am an English teacher not an Englishman and I am interested in girls not boys.
4. Koukni na tu fotku, to je jeden z Nováků a poslouchá rádio.
Have/take a look at the photos, it is a Novák and he is listening to the radio.
5. Říká o sobě, že je spisovatel, ale píše tak dvakrát za rok a žádný Hemingway to není...
He says about himself that he is a writer, but he writes about twice a year and he is no a Hemingway...
6. V hale je nějaký pan Sobotka a rád by s vámi mluvil o budoucnosti.
There is a Mr. Sobotka in the hall and he would like to talk to you about the future.
7. Otevři dveře pro krále a pro tu krávu, co jsem ti o ni říkal.
Open the door for the king and for the cow I told you about.
8. Našel jsem na internetu zajímavý článek o rovníku a indických psech.
I found an interesting article on the internet about Indian dogs.
9. Nejsi první člověk, který si myslí, že bohatí by měli platit vyšší daně
You are not the first person who thinks that the rich should pay higher taxes
10. Češi věří, že když umíš hrát na kytaru a narodil ses v osmdesátkách
The Czech believe that if you can play the guitar and you were born in the eighties
11. Mám rád exotické jídlo a sním o návštěvě Filipín a Sněžky.
I love exotic food and I dream of/about visiting the Philippines and Sněžka.
12. Nikdy jsem nebyl v Pyrenejích, nikdy jsem neplaval v Amazonce, ale byl jsem jednou v Třebíči v kině.
I have never been to Pyrenees, I have never swum in the Amazon (river), but I have to in the cinema in Třebíč once.
13. Ne, Velká čínská zeď není ta zeď vedle Floridské nemocnice
No, the great wall of China is not the wall next to Florida Hospital

14. Smithovi šli včera do školy mluvit o Velkých jezerech, hlavně o Huronském jezeře.
The Smiths went to the school yesterday to talk about the Great Lakes, especially about Lake Huron. /'hʊərən/
15. Neumím si představit život bez knih, obzvláště bez těch knih, co jsi mi dala ty.
I can't imagine life without books, especially without the books (that) you gave me.
16. A: Mluvil jsem s Martinem Veselovským. B: S tím Martinem Veselovským?
A: I spoke with Martin Veselovský. B: With the Martin Veselovský?
17. Chci je to Alp a vidět Mont Blanc a pak chci jet na Kanárské ostrovy a navštívit Tenerife.
I want to go to the Alps and see Mont Blanc and then I want to go to the Canary Islands and visit Tenerife.
18. Vyprávěl jí o Marsu, když se země otřásla, tak šli do postele a přečetli National Geographic.
He was telling her about Mars when the earth shook, so they went to bed and read National Geographic.
19. Co chceš k obědu? Co takhle nic a pak si dát velkou večeři?
What do you want for lunch? How about nothing and then have a big dinner?
20. V pokoji 38 je muž a ten muž tvrdí, že se narodil některé pondělí v lednu 1888.
There is a man in room 38 and the man claims that he was born on a Monday in 1888.

Jak si to všechno zapamatovat?

Dámy a pánové, radostně hlásím, že jsme spolu prošli všechna nejdůležitější pravidla, která se používání členů v angličtině týkají. Nebylo to vždy snadné, ale pokud na kurz koukáte postupně, tak vám chci vyseknout velikou poklonu – teď již znáte či jste se seznámili opravdu se všemi hlavními pravidly. *Great job!*

Předpokládám ale, že vás už také napadla jedna zásadní otázka: „Jak si to mám všechno zapamatovat/naučit se?“ To je samozřejmě naprosto relevantní otázka. Věřím, že jsme se shodli na tom, že pokud chceme anglicky komunikovat, členům se prostě nevyhneme. S dovolením tedy budu ignorovat možnost členy prostě ignorovat.

Co tedy dělat? Jak se používání členů naučit a zautomatizovat? Mám pro vás několik tipů!

- Pokud něco čtete, posloucháte či sledujete, zkuste si začít členů více všimnout a říkat si proč tam a tam použil daný člověk daný člen.
- Pokud něco anglicky napíšete, zkuste si znovu text po sobě projít a před každým podstatným jménem si říct „Nechybí mi tu člen?“ či „Je tohle ten správný člen?“
- Zkuste si dávat trochu větší pozor na to, které členy při komunikaci vy a nebo váš (komunikační) partner používá.
- Nainstalujte si do počítače či mobilu aplikaci Grammarly (bohatě stačí verze zdarma), která hlídá nejen vaše překlepy, ale i gramatiku, a také to, že někde chybí člen či je (v omezené míře) použit člen špatný. Mimochodem, takhle aplikace, kterou já mám třeba jako nedílnou součást Gmailu, poskytuje i vysvětlení, proč je daná věc (v našem případě člen) špatně.
- Napište nějaký článek, esej, úvahu, vypravování či použijte něco, co už jste v angličtině psali (třeba vaše e-maily) a poproste vašeho učitele či kamaráda se skvělou angličtinou, ať vám daný text přečte a opraví chyby v členech (ideálně i s vysvětlením) – tak hezky uvidíte, v kterých oblastech nejvíce chybujete.
- Projděte si za čas znovu tento kurz, tím si vše osvěžíte a procvičíte.
- A asi nejdůležitější rada na závěr, obklopte se co nejvíce angličtinou. Pokud totiž budete dobrou angličtinou obklopeni – tím, že budete číst knihy, časopisy, články, poslouchat podcasty a audioknihy, sledovat filmy, seriály a videa na YouTube, tak do sebe budete dobrou angličtinu postupně „nasávat“ jako houba. Časem možná,

k vašemu radostnému překvapení, zjistíte, že ve spoustě případů používáte členy správně „automaticky“ prostě proto, že je máte „naposlouchané“ a „načtené“.

Závěr

Ladies and Gentlemen, radostně hlásím, že jsme spolu došli až na závěr kurzu – moc vám děkuji za trpělivost a za pozornost! Mám radost, že jsme se společně mohli podívat používání členů v angličtině. Tajně doufám, že už pro vás nejsou tou pověstnou noční můrou, ale že v nich máte alespoň trošku jasno...

Nejsem tak naivní, že bych věřil, že si jednou pustíte tento kurz a už nikdy v členech neuděláte ani chybičku, ale věřím, že s troškou opakování a uplatňování alespoň některých rad z přecházejícího videa to bude lepší a lepší :)

Samozřejmě budu také moc rád, pokud se podíváte na některé z mých dalších kurzů na Seduo.cz. Každý z nich je jiný a na každý z nich jsem opravdu hrdý. Pochopitelně bude také nadšený, když se spolu budeme pravidelně potkávat na mém YouTube kanále, kam se snažím každý týden přidávat jedno nové video. Zůstat v kontaktu také můžeme přes můj Facebooku, kde průběžně zveřejňuji zajímavé odkazy, nápady a tipy ke studiu angličtiny, či se můžete přihlásit na mém webu www.brona.cz k odběru novinek a zajímavostí nebo si tam můžete stáhnout můj mini ebook s výběrem těch nejlepších stránek ke studiu angličtiny.

Vím, že to může znít jako klišé, ale je pro mne opravdu moc a moc cenná jakákoliv vaše zpětná vazba – pokud mi dáte vědět, jak se vám videa líbila (či nelíbila), napíšete náměty na další videa či prostě se jenom ozvete, budu opravdu moc rád! :) Prostě *Get in touch!* :)

Ale hlavně, hlavně *don't forget to Stay awesome and dream big!* :)